

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 25.

24de juni 1894.

20de aarg.

hos de kjære kaniner

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leeres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspositionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Femogtyvende lektse.

Den anden artikel. II.

ABC-klassen: Den anden artikel fra de ord: „nedfor til helvede“.

Katekismus-klassen: Luthers forklaring af den anden artikel fra de ord: „at han er min herre“, til de ord: „uskyldige død“.

Forklaringss-klassen: Lut. 24, 19: „Han var en profet, mægtig i gjerning og ord for Gud og alt folket“; Hebr. 7, 27: „Han frembar offer for folkets synd (en gang for alle, idet han ofrede sig selv“; og Hab. 17, 14: „Han er herrers herre og kongers konge.“

T i n k.

1. Hvorledes er Jesus Kristus bleven vor herre? Han har gjenløst alle mennesker, det er, kjøbt dem løs fra synd, død og satans rige til at være hans egne.
2. Hvilke tre embeder har han paataget sig for at faa os gjenløst? Han er bleven vor profet, hppersteprst og konge.
3. Hvad har han gjort som den store profet? Han har forkyndt den store frelse og fremtillet sig selv som frelsere (Lut. 24, 19; Bbh. 59, 62 og 91).
4. Hvorved udsrer han endnu sit embede som profet? Ved sit ord.
5. Hvorved har han bevit, at han er den store profet, sendt af Gud? Ved sine tegn og undergjerninger (Bbh. 61 og 77).
6. Hvad har han gjort som vor rette hppersteprst? Han har holdt Guds lov i bort sted og en gang for alle oret sig selv for verdens synd (Hebr. 7, 27; Bbh. 94).
7. Hvad gjr han endnu som vor hppersteprst? Han beider altid for os. Jesu srste ord paa korset (Bbh. 94).
8. Rvsn nok en ting, Jesus gjr som vor hppersteprst? Han velsigner os, idet han i ordet og sakramenterne sender os sin Helligaand med al sin frelses frugt (Bbh. 98 og 99).
9. Hvad gjr Jesus som vor konge? Han styrer alt, faa at hans egne bebares i troen og kommer til himmelen (Hab. 17, 14; Bbh. 103).

Lessons for the Sunday School.

Twenty-fifth Lesson.

THE SECOND ARTICLE. II.

ABC Class: The Second Article from the words: “decended into hell.”

Catechism Class: Luther's Explanation of the Second Article from the words: “who has redeemed,” to the words: “suffering and death.”

Explanation Class: Luke 24, 19: “He was a prophet mighty in deed and word before God and all the people;” Heb. 7, 27: “He needeth not daily to offer up sacrifice for the sins of the people: for this he did once, when he offered up himself;” and Rev. 17, 14: “He is Lord of lords, and King of kings.”

INSTRUCTION.

1. How has Jesus Christ become our Lord? He has redeemed all men, that is, purchased them from sin, death, and the power of the devil, that all men might be his own.
2. What three offices did he take upon himself in order to redeem us? He became our Prophet, High Priest, and King.
3. What has he done as the great Prophet? He has proclaimed the great salvation and revealed himself as the Savior.—Luke 24, 19; B. H. 59, 62, and 91.
4. How does he still perform his office as our Prophet? Through his Word.
5. How has he proved, that he is the great Prophet, sent by God? By signs and wonders.—B. H. 61 and 77.
6. What has he done as our true High Priest? He has fulfilled God's law in our stead and, once for all, offered up himself as a sacrifice for the sins of the world.—Heb. 7, 27; B. H. 94.
7. What does he still do as our High Priest? He lives ever to make intercession for us. The first word on the cross.—B. H. 94.
8. Mention yet another thing that Jesus does as our High Priest. He blesses us, in that he, through Word and Sacrament, gives us his Holy Spirit with all the fruits of his salvation.—B. H. 98 and 99.
9. What does Jesus do as our King? He governs everything in such a manner, that his own are preserved in the faith and come to heaven.—Rev. 17, 14; B. H. 103.

En gribende historie.

(Med billede.)

oderen bad som sedvanlig aftenbønnen med sine to smaa, før de lagde sig til at sove. Hun havde bedet den sammen med lille Lise, og gif derpaa hen til Augusts seng for at bede med ham.

August fremtogde meget ordentlig sin sedvanlige bøn, og sluttede saaledes, som han var vant til, med „Gud velsigne papa og mama!“ Og skyndte sig derpaa sagte at tilføje „amen“.

„Du har jo glemt Lise!“ sagde moderen. Men til dennes sorg svarte August i en trodsig tone, at han vilde ikke bede for hende idag; han var fornærmet paa hende.

Moderen forsøgte at tale ham tilrette, men forgæves. Hun tog en stol og satte sig ved hans seng og ventede taalmodig paa, om hendes kjære søn ikke vilde komme paa andre tanker. Hun havde meget at gjøre i huset, men alligevel blev hun siddende ved hans seng; det gjorde hende saa inderlig ondt at se ham være saa trodsig og uskikkelig. Desværre var det ikke første gang, han havde bedrøvet sin mor.

„Hvad tænker du, Gud synes om dig, naar du er saa lidet glad i din lille søster, at du ikke engang vil bede for hende?“ spurte moderen.

Men August blev bare endnu mere trodsig; han vilde ikke. Tilslut blev der raabt paa moderen, og hun maatte gaa. Hun hørte sig endnu engang over guttens seng, men August lukkede trodsig øinene; han vilde ikke møde hendes bebreidende blik. Og saa maatte den kjærlige mor med et dybt suk gaa sin vei.

August kunde denne af'en længe ikke faa sove. Hvad der især havde gjort indtryk paa ham var, at moderen havde sagt: „Tænk om du skulde komme til at miste lille søster, saa du ikke mere kunde faa bede for hende, selv om du aldrig saa gjerne vilde!“ Han laa og tænkte uafslæbt paa hendes ord. „Men børn pleier da ikke at dø!“ sagde han til sig selv. „Det er blot gamle folk.“ Men saa kom han til at huske paa, at inde i nabogaarden var der jo for en tid siden død et barn. Men dette havde rigtignok været sygt længe i forveien, og det er jo noget andet. Lise var jo slet ikke syg. Han følte sig alt andet end vel tilmode, naar han tænkte paa hint nabobarn. Skulde han kanske raabe paa moderen, at hun maatte komme ind igjen, saa vilde han alligevel bede for sin søster? Nei, det vilde han ikke! Hun havde været saa kjædelig mod ham. Han vendte sig ærgerrig i sengen og besluttede ikke mere at tænke paa den hule historie. Og tilslut lykkedes det ham ogsaa. En stund senere kom moderen atter ind med et svaagt haab om, at August kanske havde betænkt sig; men han var da allerede sovnet ind uden nogen bøn for lille Lise.

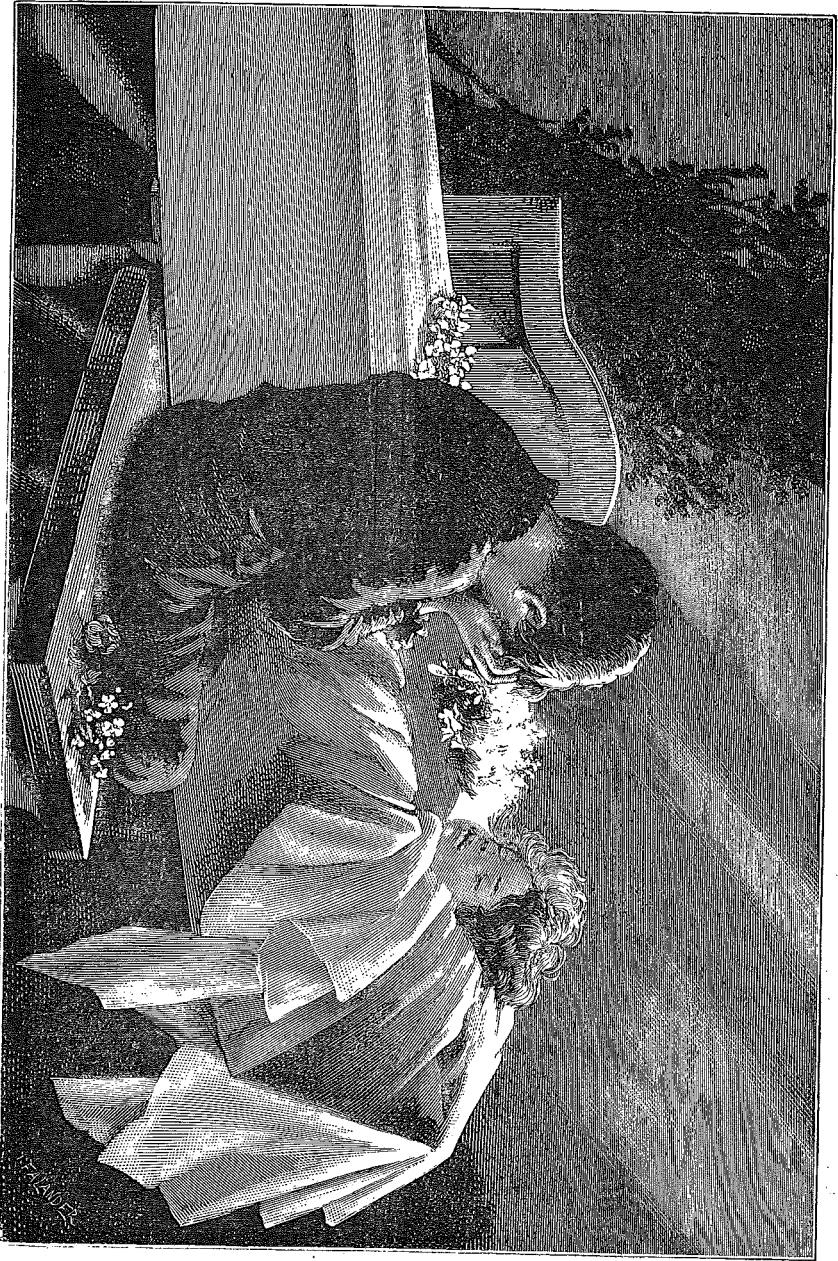
Næste dags eftermiddag sad August og Lise sammen paa en høsaate borte i enden af den store eng. Det var en varm dag med mere end almindelig trykkende luft. Yngen havde tid til at lægge merke til de to smaa; thi store mørke skyer saaes paa himmelen; det gjalt at faa høet ind i en fart. Man hørte allerede dumpe tordenstrål i det fjerne.

August havde allerede glemt sin ukjærlighed den foregaaende aften; han sad og fortalte et eller andet for Lise. Men Lise var søvrig og svarte ikke stort. August lagde merke dertil og foreslog, at de skulde gaa hjemover; det kunde jo ogsaa gjerne komme til at regne, saa de vilde blive vaade, hvis de blev forlængede ude.

Lise var træt og varm og havde mest lyst til at blive liggende paa høsaaten, men reiste sig dog og fulgte broderen. Yngen af slaattefolkene lagde merke til, at børnene gik. Paa veien hjemover kom de forbi en indhegning, hvor gaardens kjør stod. Straks sprang de to søskende hen og rykkede op endel græs, som de stak ind gjennem indhegningen til dem; især morede Lise sig med at stikke den ene haandsfuld med græs efter den anden ind til dyrene. August blev derimod snart kjed deraf; han fandt en kjep, som han begyndte at tirre den store osse med. Han følte sig trygg, da jo gjerdet var imellem ham og dyret, og morede sig ved at se den forbitret brøle og sætte hovedet mod marken.

En stund gik det ogsaa godt, men tilslut styrter osken rasende mod gjerdet, saa dette falder om, og vender sig derpaa mod August, som forskrækket flygter. Ogsaa Lise vil flygte, men hun var desværre ikke saa rask som sin broder; osken indhentede hende og slinger hende iveiret paa sine horn. Derefter styrtede den brølende bortøver, medens lille Lise laa paa marken uden at kunne røre sig. August streg høit af forskærdelse, da han saa søsteren kastes iveiret af det rasende dyr, og blev efterpaa staaende bleg og maalløs foran hende.

Men ogsaa en anden havde paa afstand seet det hele og skreget i angst. Det var moderen. Hun var gaaet ud for at se efter børnene. Hun hørte undervejs fluden brøle gjentagne gange og havde skyndet sig afsted, saa hurtig hun kunde, greben af en bange anelse, og kom tidsnok til paa afstand at

Blugufte ved Gites Hfte.

Snille søstende.

bære vidne til det frygtelige syn, men for sent til at redde den lille.

Med et fortvilelsens skrig ilte hun hen til barnet, løftede hende op og bar hende hjem i sine arme. Den lille laa som død i hendes arme og blødte fra et dybt saar i hovedet.

August fulgte efter paa afstand. Han sagde ikke et ord; angstten vilde ligesom kvæle ham. Da moderen naaede hjemmet, bragte hun straks Lise tilfængs og sendte bud efter doktoren. Hesten maatte spændes fra høvognen. Ingen tænkte mere paa høet; den allerede fulde vogn blev staaende ube.

Lægen kom. Ingen lagde videre merke til August. Han gjemte sig i en krog af kjøkkenet, hvor han maatte høre paa alle de skrækelige formodninger, som tjenerne kom med om Lises befindende. O, hvorledes hans samvittighed antlagde ham! Var han ikke skyld i ulukken? Han havde jo tirret osken og var derved bleven skyld i det hele! Og saa havde han jo den foregaaende aften ikke engang bedet for hende! Han havde lyst til at forsøge at gjøre det nu! men det vilde ikke lykkes for ham. Bære moderen vilde komme ud. Kanste hun fulgte lægen ud, naar han skulde gaa! Men nei, faderen fulgte doktoren til døren, og da han var gaaet, sagde han blot nogle ord til den ældste af pigerne og gik derpaa atter ind i sygeværrelset, og did var der paa det strenge forbudt nogen anden at komme.

August blev længe siddende bag oven. Den ene efter den anden af tjenerne gik ud til sit arbejde, og en stund var han alene. Da blev døren til kammeret aadnet, og moderen gik gennem kjøkkenet med Lise i armene for at bære hende ovenpaa.

Skvad skulde dette betyde? August havde ingen rigtig klarhed om det. En ting lagde han dog merke til, og det var, at søsteren fremdeles laa ligesaa ubevægelig i moderens arme, som da hun for et par timer siden blev baaret hjem.

Atter blev han siddende en stund. En af tjenestepigerne satte ind aftenmaden, og August skulde ind at spise. Hverken far eller mor sagde et ord. Faderen bad som sedvanlig bordsbønnen, men han maatte to gange stanse; det var ligesom noget, der inøgte sammen halsen paa ham. August saa ogsaa, at moderen ikke smagte maden, og hendes øine var aldeles røde af graad.

Da de havde spist, fulgte moderen August ovenpaa for at bringe ham tilfængs. Da han var kommen i sengen, spurgte hun:

„Vil du bede, August?“

Han bad aftenbønnen, men stansede derpaa, som om der var noget, som det kostede ham anstrengelse at faa sagt. Tilslut sagde han:

„Jdag vil jeg ogsaa bede for Lise, mama!“

Men da kunde ikke moderen holde sig længere. Hun sank ned paa stammelen foran Augusts seng, holdt hænderne for ansigtet, begyndte at hulke og sagde:

„Det er for sent nu. Lille Lise er død.“

Al, netop dette var det, som August den hele aften havde frygtet for; han havde båret saa bange for, at det skulde blive for sent. Ogsaa han sankede hovedet og brast i graad.

Nogle dage senere finder vi ham siddende ved lille Lises kiste. Der laa hun, den kjære søster, saa bleg og kold! O, hvor han holdt af hende. Hvor ondt det var at stilles fra hende! Hvor han angrede sin ufærlighed og tankeløshed! Angerens taarer strømmede fra hans øine! Men da han atter reiste sig, havde han fattet den beslutning, at fra nu af skulde han blive en anden gut. Den kjære Lise kunde han ikke mere vise sin kærlighed, men saa skulde ialfald far og mor faa se, hvorledes han elskede dem; aldrig mere vilde han bedrøve dem, men ved at være lydlig og snild søge at bringe dem trøst i den store sorg, som Lises død havde voldt dem.

Det er keiseren!

Forleden saa jeg i en kunsthandlers vindu et billede, som gjorde et dybt indtryk paa mig, baade ved sin udførelse, som ved det, det fremstillt de. En natlig himmel hvælver sig over en frigsleir. Helt og her ser man en enlig stildvagt paa sin post. I forgrunden ser man en ung soldat, som hviler i en halvt liggende stilling; han synes lige at være vaagnet af sin søvn, og med aabenbar forundring stirrer han paa en stikkelse, som med geværret i armen staar paa post og rolig og alvorlig ser hen paa ham. Under billedet staar ordene: C'est l'empereur! (Det er keiseren.)

Som sagt, billedet bevægede mig. Jeg kjendte fortællingen, som knyttede sig dertil. Keiser Napoleon den 1ste gjorde nu og da en runde i krigsleiren for at se, om alt var i sin gode orden, og den officer eller soldat, som blev greben i en forsømmelighed, havde grund til at frygte hans vrede. En nat var keiseren atter ude paa en saadan tur og havde hidtil fundet alt i orden, indtil han fandt en af forposternes pladser ubesat. Vred saa han sig om og opdagede endelig soldaten, som obermandet af sønnen, laa et stykke derfra ved siden af sit gevær. Efter den strenge krigsret var den ulyttelige redningsløst hjemfalden til døden. Dog, hin mand, som hensynsløst kunde udgyde strømme af blod for at tilfredsstille sin ærgjerrighed, kunde ogsaa nu og da fremvise en sand fjælsforhed. Napoleon følte medlidenhed med den stakkars, unge mand; han vidste, hvor anstrengende dagen havde været, og at det i grunden ikke var noget under, at han var bukket under for sin træthed.

Men hvorledes kunde han redde ham uden at gaa udenom krigsretten?

Da fik han en i sandhed guddommelig tanke. Han bøier sig ned, tager saate geværet fra den sovendes side og stiller sig paa dennes plads. Da soldat.n nu efter en stund vaagnede og greb efter sit vaaben, kunde han ikke finde det. Forfærdet reiste han sig op, og hans forundrede blik traf keiserens, som var fast rettet paa ham. Jeg ved intet mere at fortælle om denne historie, men jeg vil slutte den saaledes, som jeg tænker mig, at det er gaaet til. Næsten lammet af skrækken vover den unge mand ikke at røre sig, og heller ikke at bede om det liv, som han ved, han har forbrudt. Da rækker keiseren ham geværet og siger: „Jeg har staaet paa post for dig, du har intet at frygte.“ Men ikke soldaten er sunken ned for hans fødder og har lovet, at fra nu af skal han anderledes tjene sin herre og sit fædreland.

Spørger du endnu, kjære læser, hvorfor billedet bevægede mig saa meget? Maaſke saa meget des mere, fordi kunstneren, som havde fremstillet det, selv ikke anede dets tankes storhed. Han var begejstret for den mægtige keisers ædle daad og vilde sætte et varigt mindesmerke derfor. Og han havde ret. I det øieblik, keiser Napoleon den 1ste ikke

tænkte paa sin høie værdighed, men forbarmede sig over en ringe undersaat, var han i sandhed større, end da han med sin jernarm betvang et kongerige.

Men hvem er begejstret for ham, som afførte sin guddomsværdighed og tog et menneskes stikkelse paa, ja fornædrede sig selv til døden paa forjet? Har vi seet det, at den herre Jesus har indtaget vor plads; den post, som vi var satte paa for at forherlige Gud, men som vi har forladt for at hengive os til vore synder. Han indtog vor post, dengang han blev kjød og boede iblandt os og gav os et forbillede i sit rene, hellige menneskeliv, som vi skal efterfølge, og som bliver tegnet os til retfærdighed. Men han har gjort endnu mere. Han har taget vor plads paa anklagebænken, og han har baaret vor straf. Anklagerne har intet mere at bebrejde os. Eller tænkt dig engang, om officererne havde gjort en runde i leiren og seet den sovende soldat, mon de vilde have bobet at anklage ham, naar keiseren selv havde indtaget hans plads?

„Hvo vil anklage Guds udvalgte? Gud er den, som retfærdiggjør. Hvo er den, som fordømmer? Kristus er den, som er død, ja meget meget mere, som og er opreist, som og er ved Guds høire haand, som og træder frem for os.“

„Hvem er min næste?“

Hn sng officer kom til en sundhedsbrønd for at gjenvinde sin helbred. Men hotelberterne negtede at tage imod ham af frygt for, at han skulde dø i deres hus. I det sidste hotel, hvor han bod om plads, traadte en herre frem og sagde: „Denne officer er min nærmeste flgning. Han kan faa min sena, og jeg kan sove paa sofaen.“ Berten tillod denne ordning, og den udmattede mand blev baaret ind i herrens værelse. Da han havde hvilat sig lidt, spurgte han straks sin velgjører: „Maa jeg spørge om Deres navn, min kjære ven, og faa at vide, hvorledes De er beslegtet med mig?“ Herren svarede: „Jeg er beslegtet med dem gennem vor herre Jesus Kristus; thi af ham har jeg lært, at enhver, som trænger til min hjælp, er min næste.“

General Grants dødsarsag.

Hen berømte amerikanske general Grant var en lidenskabelig tobaksrøger; han, der havde vundet saa store seire, var en fuldstændig slave af denne nydelse, og man antager, at det var den, som til sidst blev aarsag i hans død.

Han røgte næsten alene cigarer af sterkeste slags. Fra først af havde han, naar han skulde røge, benyttet sin pipe; men en af hans seire skulde blive aarsag i, at han lagde piben bort og ikke lod sig nøie med andet end de aller fineste cigarer. Han har selv fortalt derom saaledes:

„Før i tiden røgte jeg slet ikke noget svært meget og allermindst meget cigarer; før slaget ved Fort Donelson — som jeg i parentes sagt anser som min bedste frigerdaad — benyttede jeg næsten bare min beskudne pipe; jeg havde indtil da neppe røgt hundrede cigarer; men dette slag gjorde mig til en lidenskabelig cigarrøger.

Jeg fik nemlig i de paafølgende dage fra venner og beundrere landet rundt en saadan masse kasser med de fineste cigarer, at jeg tilslut ikke vidste, hvad jeg skulde gjøre af dem allesammen. Min forsyning dermed var saa stor, at jeg kunde forsyne mange af mine kamerater med den ædle urt. Jeg delte cigarerne mellem dem, og de skaffede os alle en behagelig nydelse.

Siden den tid blev jeg den mest lidenskabelige cigarrøger og saa vanskelig, at blot den bedste fort vilde smage mig. Længe

kunde jeg ikke forstaa, hvorledes man var faldt paa at vise sin anerkjendelse for min seier paa den maade, indtil jeg tilslut tilfødigvis i en avis fik se nogle linjer, som løste gaaden for mig. Der hed det nemlig, at slaget ved Fort Donelson blev vundet af general Grant med cigaren i munden. Alle menesker ansaa mig som følge deraf for en lidenskabelig røger, og fra den stund blev jeg overøst med cigarer af fineste sort — og disse maatte dog røges.“

Desværre hevneede denne overdrevne lidenskab sig ligesom det gjerne er tilfældet med al umaadelighed: den berømte feltherre paadrog sig derved kræft paa tungen, som endte hans liv.

Opløsning paa gaaden i nr. 23.

De skulte dyr og elve var:

1. Gane, ko, and, ren.
2. Ube, elg, ekorn
3. Hund, jerv.
4. Oder, Ebros, Ob.
5. Dyna.

Billedgaade.

st st

e

er 12345

e

1 D G

